

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Eric Van Lustbader

ROBERT LUDLUM'S THE BOURNE OBJECTIVE

Copyright © 2010 by Myn Pyn, LLC

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00899-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ROBERT
Ladlam
BORN OV
DVOBOJ

napisao
Erik van Lustbader

Preveo Vladimir D. Nikolić

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

*Za Džejmi Levajn,
čija urednička stručnost i
bezgranični entuzijazam
čine ovo toliko zabavnijim*

PROLOG

BANGALOR, INDIJA

Noć se spustila kao zastor insekata koji mile, oživljavajući sa zalaskom sunca. Buka je bila nesnosna, baš kao i zadah neopranih tela, ljudskog izmeta, trule hrane i lešina koja se raspadaju. Đubre Bangalora pomeralo se napred-nazad, kao glibava plima i oseka.

Leonid Danilovič Arkadin sedeo je u zamračenoj prostoriji, koja je mirisala na vrelu elektroniku, ustajali dim i dose koje su se hladile. Zapalivši cigaretu hromiranim upaljačem, zagledao se u rebrasti kostur Faze tri, dela stalno rastućeg Elektronskog grada, koji se uzdizao iz sirotinjskih četvrti grčevito pripijenih uz Bangalor kao boleština. Elektronski grad, sagrađen tokom poslednje decenije XX veka, sada je bio svetska prestonica tehnološkog autsorsinga*; bukvalno svaka velika visokotehnološka kompanija imala je kancelariju za informacione tehnologije u Bangaloru, što je grad činilo čvorištem industrije tehničke podrške, koju su izrodile tehnologije menjane na svakih šest meseci.

Zlato iz betona, pomisli Arkadin opčinjen. Čitao je o istoriji alhemije, koja je zbog svoje preobražajne prirode postala posebna tema njegovog zanimanja. U ove rane večernje sate – rane za autsorsing svetinu, čije su kancelarije mahom i ispunjavale građevine – predvorje i hodnici bili su tihi i pusti, kao da se nalaze u Njujorku u tri sata izjutra. Autsorseri su bili prilagođeni radnom vremenu u Sjedinjenim Američkim Državama, što ih

* Engl. *outsourcing*, dogovoreno prenošenje ili prepuštanje dela ili celokupnih poslova drugim firmama, specijalizovanim za tu vrstu posla, uz određenu naknadu. (Prim. prev.)

je činilo virtualnim poput duhova dok su sedeli za svojim kompjuterima, s bežičnim slušalicama na glavi.

Nakon fijaska u Iranu, kada je kraljevski zeznuo Maslova, uspostavio je bazu operacija ovde, dalje od onih koje je želeo da ulovi, a koji su već lovili njega: dalje od Dmitrija Iljinoviča Maslova i Džejsona Borna.

Iz kancelarije je imao savršen pogled na kockasto gradilište, jamu u zemlji gde su se izlivali temelji još jednog poslovnog tornja. Gradilište su obično obasjavali bleštavi reflektori, kako bi građevinske ekipe mogle da rade tokom čitave noći, ali radovi su neočekivano prestali pre dve nedelje i još uvek ih nisu nastavili. Tako je iskopinu zauzela gradska armija fukara: prosjaci, kurve i bande klinaca, koji su pokušavali da očerupaju svakog slučajnog prolaznika.

Povremeno je, otpuhujući duvanski dim kroz nozdrve, čuo tiho mačkoliko šljapkanje stopala njegovih ljudi, strateški raspoređenih po apartmanu, ali je u toj sobi bio sam s Hasanom, kršnim čarobnjakom za softver, koji je jedva primetno mirisao na strujna kola i komin. Arkadin je poveo svoje ljude, sve do poslednjeg odane muslimane, što je predstavljalo problem samo zato što hinduisti ne vole muslimane. Palo mu je na pamet da unajmi plaćenički odred sika, ali nije mogao da im veruje.

Hasan se pokazao kao čovek od neprocenjive vrednosti. Radio je kao programer za Nikolaja Jevsen, sada pokojnog i neožaljenog trgovca oružjem, čiji je posao Arkadin prisvojio. Hasan je napravio kopiju svih podataka o mušterijama, snabdevačima i kontaktima na Jevsenovom centralnom kompjuteru, pre nego što ga je formatirao. Arkadin je sada radio s klijentima s Jevsenovog spiska i gomilao nezamislive planine novca, snabdevajući ratnim materijalom bukvalno svakog lokalnog gospodara rata, despota i terorističku organizaciju širom sveta.

Hasan je sedeo pogrbljen za kompjuterom, koristeći šifrovani softver povezan s udaljenim serverima koje je Arkadin postavio na bezbednoj lokaciji. Hasan je bio čovek koji živi za svoj posao. U nedeljama nakon njegovog prebega i Jevsenove smrti u Kartumu, Arkadin ga nijednom nije video da je izašao iz ovih kancelarija. Spavao je nakon što bi pojeo lagan ručak, od jedan do pola četiri, a zatim se vraćao nazad za kompjuter.

Arkadinova pažnja je bila samo delimično usredsređena na Hasana. Na obližnjem stolu je ležao laptop, sa zamenjivim držačima za hard-diskove. U njih je ubacio hard-disk iz laptopa koji je jedan od njegovih ljudi ukrao od Gustava Morena nedugo pre nego što je kolumbijski narko-bos

ubijen u svojoj vili u Meksiko Sitiiju. Okrenuvši se ka kompjuteru, jezivi plavi elektronski sjaj obasjao mu je lice, čvrsto kao mermer, čvrsto kao žuljevita pesnica njegovog oca.

Ugasivši cigaretu, pregledao je datoteke, koje je dotad već nekoliko puta detaljno iščitao; na platnom spisku imao je veliki broj hakera, ali nikome od njih – pa čak ni Hasanu – nije dozvolio da pročešljaju taj određeni hard-disk. Vratio se „nevidljivoj“ datoteci koja je nevoljno pokazala svoje zagonetno lice tek pod prinudom moćnog antivirusnog programa. Sada je mogao da je vidi, ali je i dalje bila zaključana, zaštićena algoritmom koji njegov softver za dešifrovanje nije mogao da provali uprkos tome što je radio već više od dvadeset četiri sata.

Morenov laptop, skriven na bezbednom mestu, bio je jednako tajanstven kao i ta nevidljiva datoteka. Na strani je imao priključak, ali ne USB, koji je bio prevelik za SD karticu, a opet premali za čitač otisaka prstiju. Očito je u pitanju bio dodatak nove tehnologije staroj mašini, ali čemu je služio?

Šta se uopšte nalazi u toj datoteci, dovraga? – zapitao se. I gde bi narkobos mogao da nabavi nesalomivi algoritam kao što je taj – sigurno ne u lokalnom hakerskom centru u Kaliju ili Meksiko Sitiiju, to je bilo jasno kao dan.

Iako je bio izgubljen u mislima, naglo je podigao glavu, kao da je namirisao taj zvuk, a ne čuo. Uši su mu zastrigale kao u lovačkog psa, a zatim je, povukavši se dublje u senke, kazao: „Hasane, kakva je ta svetlost koja se pomera dole na gradilištu?“

Hasan je podigao pogled. „Koja, gospodine? Ima toliko vatri...“

„Tamo!“ Arkadin pokaza prstom. „Ne, još niže, ustani i jasno ćeš videti.“

Čim je Hasan ustao, naginjući se napred, baražna vatra iz poluautomatskog oružja smrvi prozore kancelarije i zasu Hasana, sto i tepih ledenom olujom staklenih krhotina. Odbačen unazad, Hasan pade na tepih, dahćući i kašljući krv.

Arkadin izvadi hard-disk tik pre nego što je druga kiša metaka proletela kroz slomljene prozore, izrešetavši naspramni zid. Našavši zaklon ispod stola, Arkadin uze automatski pištolj škorpion vz. 61 i izrešeta kompjuter na kome je radio Hasan. Dotad se paljba iz poluautomatskog oružja začula i iz kancelarijskog apartmana. Preklapajući zvuci su odjekivali, zabibereni uzviknutim zapovestima i kricima umirućih. Nema mu pomoći od njegovih ljudi, toliko mu je već bilo jasno. Međutim, prepoznao je jezik

na kome su napadači izdavali sažeta naređenja: ruski. I još specifičnije: moskovski naglasak.

Arkadinu se učinilo da Hasan nešto govori, ili da makar ispušta nekakve zvukove, ali šta god da je govorio, beše izgubljeno u praskovima pucnjave. Nije sumnjao da napadači traže Jevsenove informacije od neprocenljive vrednosti. Sada je bio uhvaćen u klopku, priklešten između napada u unutrašnjosti apartmana i napada na razbijene prozore. Imao je svega nekoliko sekundi da reaguje. Pridigavši se na noge, dopuzao je do mesta gde je ležao Hasan i zakrvavljenim očima gledao u njega.

„Pomozi... pomози mi.“ Hasanov glas je bio pridavljen od krvi i užasa.

„Naravno, prijatelju moj“, reče ljubazno Arkadin, „naravno.“

Uz malo sreće, njegovi neprijatelji će od Hasana pomisliti da je on, što će mu pružiti dragoceno vreme da pobegne. Ali ne i ako Hasan počne da vrišti. Gurnuvši hard-disk duboko u džep, zgazio je Hasanu na vrat i pritiskao sve dok se čovekova leđa nisu izvila, a oči iskolačile kao da će iskočiti iz očnih duplji. Ali sa smrskanim dušnikom, Hasan neće moći ni da pisne. Iza leđa, s druge strane vrata, Arkadin je čuo zburjeni kovitlac zvukova. Njegovi ljudi će ga braniti do poslednjeg daha, znao je to, ali se činilo da su uhvaćeni spuštenog garda, a možda čak i brojno nadjačani. I opet je imao svega nekoliko sekundi da reaguje.

Kao u svim savremenim poslovnim zgradama, veliki prozori bili su zapečaćeni, možda kao zaštitna mera od mogućih pokušaja samoubistva, koja su se s vremena na vreme ipak dešavala. Arkadin otvori bočni prozor i skliznu napolje u nemirnu noć. Šest spratova ispod nalazila se iskopana jama iz koje će se uzdići nova građevina. Ogromni buldožeri su se propinjali između improvizovanih kartonskih udžerica i vatri za kuvanje, nalik dugovratim zmajevima usnulim u polutama.

Vitka postmoderna građevina nije imala horizontalne prozorske pragove, ali su između prozora postojali dekorativni vertikalni ispusti od betona i čelika. Uhvatio se za jedan u trenutku kad je kiša metaka izrešetala vrata kancelarije – njegovi ljudi izgubili su bitku s napadačima.

Kad je počeo da se spušta niz stub od armiranog betona, iz jame šest spratova ispod su se, poput ubitačne izmaglice, podigli mirisi bangalorske noći, prečišćenog maslaca, prženih dosa, soka od betela i ljudskog izmeta. Utom je postao svestan ukrštenih snopova svetlosti: nakon što su ustanovili da ga nisu ubili u kancelariji, počeli su da tragaju za njim na tlu. Bolno svestan koliko je izložen i ranjiv dok se poput pauka grčevito drži

za stranu zgrade, zastao je na četvrtom spratu. Prozorska okna su tu bila manja i ravnomernije raspoređena, jer su na tom spratu smešteni sistem klima-uređaja, električne i vodovodne instalacije i tome slično. Vrhom čizme je šutnuo prozorsko okno sprata ispod, ali uzalud; staklo je bilo otporno na udarce. Spustivši se još niže, stavio je stopalo na metalnu ploču ispod prozora. Ploča se ulubila, a jedan ugao se iskrivio nagore, ali neće otpasti, zato se hitro spustio niže sve dok, u svom pogibeljnom položaju, nije mogao da zavuče prste u prostor između metala i zida. Pritisnuvši, uspeo je da odvoji ploču od zida. Sada se suočio s duguljastom rupom, naizgled taman dovoljno velikom za njegovo telo. Ščepavši stub obema šakama, ubacio je stopala u otvor, ugurao noge, a zatim i zadnjicu. Tek tada je pustio stub.

Glava i torzo su mu načas visili u vazduhu, dovoljno dugo da vidi, čak i okrenut naglavačke, kako se snopovi reflektora podižu ka njemu, puzeći uz fasadu građevine. Sekund kasnije su ga zaslepili, uhvativši ga u svetlost. Začuo je žustre i grlene povike na ruskom, a onda se pribrao i u potpunosti uvukao u otvor. Praćen zaglušujućim eksplozijama puščane paljbe, sklupčao se u mrklom mraku.

Ležao je nepomično, nastojeći da povрати dah i staloženost. Onda se, koristeći se stopalima i kolenima, odgurnuo kroz prostor, proturajući najpre jedno rame, a zatim i drugo. Taj metod mu je dobro poslužio metar-dva, sve dok nije došao do nekakve barijere. Iskrivivši vrat, negde u tmini ispred sebe razabrao je jedva приметnu mrlju sivila, što je značilo da uopšte nije stigao do neke barijere – prostor se neočekivano suzio. Gurnuo je noge, ali se činilo da mu je to samo dodatno zaglavilo ramena, pa je stao i nije se micao, terajući telo snagom volje da se opusti dok je u mislima prolazio kroz mogućih strategija.

Započeo je niz vežbi dubokog disanja, usporavajući sa svakim izdisajem. Snagom volje naterao se da zamisli da mu telo nema kostiju, da je beskrajno rastegljivo, sve dok mu um nije postao potpuno ubeđen u to. Onda je skupio ramena, uvlačeći ih ka grudima, kao čovek od gume koga je jednom gledao u moskovskom cirkusu. Polako, mic po mic, odgurnuo se spoljašnjim ivicama donova. Isprva se ništa nije desilo; onda je, dodatno se skupivši, počeo da mili napred, prolazeći kroz uzani deo i izlazeći na drugu stranu. Nedugo potom, temenom je udario u unutrašnju rešetku. Privukavši noge do grudi najviše što mu je to skućeni prostor dozvoljavao, zamislio je kako prolaze kroz rešetku. Onda ih je odjednom ispravio,

šutnuvši rešetku tolikom silinom da je izletela iz ležišta, a on se skotrljao u nešto što je ličilo na orman, koji je zaudarao na vreli metal i mast.

Pomniji pregled otkrio je da je četvrtasti odeljak električna podstanica lifta. Izašavši na drugu stranu, zatekao se u oknu lifta. Čuo je dreku ruskih atentatora. Lift se kretao naniže prema četvrtom spratu; ljudi napolju mora da su obavestili saborce u zgradi na kom spratu je ponovo ušao u zgradu.

Osvrnuo se oko sebe i ugledao vertikalne lestvice pričvršćene za zid direktno naspram mesta gde je stajao. Ali pre nego što je uspeo da se pokrene, vratašca na vrhu lifta su se otvorila, a jedan Rus je kroz otvor prokurio glavu i ramena. Spazivši Arkadina, podigao je automat.

Arkadin se sagnu, a rafalni projektili vatrenog oružja odbiše se od zida na mestu gde mu je do maločas bila glava. U čučnju, nacilja s kuka i otposla kišu metaka u Rusovo lice. Vrh lifta je sada bio skoro u istom nivou s njim, te je skočio i sleteo na krov. Istog trena kad je čizmama dodirnuo krov lifta, kiša metaka je poletela nagore kroz otvoreni kapak, za dlaku ga oborivši s nogu – ali nastavio je dalje. Dugim korakom stigao je do udaljene strane krova lifta, a zatim preskočio jaz do vertikalnih lestvica, niz koje se smesta spustio. Lift je počeo da se spušta iza njega. Kada se našao dobra dva metra ispod, zastao je.

Spremio se, izvio gornji deo tela, a u trenu kada je kroz otvorena vratašca video pokret, poslao je tri rafala ka krovu lifta. Potom je nastavio da se spušta niz lestvice, odjednom prelazeći po dve-tri prečke kako bi bio što teža meta.

Dok je klizio nadole, povratna paljba zasula je metalne prečke. Onda je naprasno prestala, a on je, rizikujući brz pogled nagore, video da je jedan od preživelih Rusa ispuzao kroz otvorena vratašca i stupio na lestvice, spuštajući se za njim.

Arkadin je zastao dovoljno dugo da podigne oružje, ali pre nego što je mogao da povuče okidač, Rus se pustio i, sunovrativši se, uhvatio za njega, zamalo mu iščupavši ruke iz ramena. Arkadin se žestoko zanjiha usled dodatne težine i inercije padajućeg tela, a Rus ga u tom trenutku udari po ruci i izbi mu oružje. Pištolj odlete niz okno lifta, čangrljajući i odbijajući se tamo-amo. Istovremeno, lift je nastavio da se spušta.

Rus jednom rukom pritisnu Arkadinovo grlo, a drugom izvadi vojni nož iz kanija. Gurnu Arkadinovu bradu nagore, izlažući mu grlo. Debelo i britko sečivo u luku polete kroz vazduh, ali Arkadin sunu kolonom nagore. Rus se presamiti poput luka, ukrstivši se s dnom lifta koji se spuštao.

Uprkos tome što se čvrsto držao za lestve, Arkadin je bezmalo povučen ka liftu kada je Rus bukvalno otkinut ispod njega. Na trenutak je visio naglavačke i spaslo ga je samo to što je zglobove proturio ispod prečki lestvica. Zanjihao se nekoliko puta dok se orijentisao, a onda je pružio ruke, držeći se snažnim šakama za lestvice dok je oslobađao gležnjeve i vraćao se u uspravan položaj. Naprezanje mišića u njegovim ramenima bilo je ogromno, ali je ovog puta je bio spreman i nije se pokolebao. Stopala su mu našla prečku ispod i nastavio je spust.

Lift je ispod njega nastavio da silazi ka prizemlju, ali niko nije proturio glavu kroz otvorena vratašca. Sletevši na krov lifta, oprezno je zavirio unutra. Izbrojao je dva tela; nijedno u životu. Spustio se u lift, uzeo oružje s jednog leša, a zatim pritisnuo dugme na kome je pisalo PODRUM.

Podrum poslovnog tornja činila je prostrana, fluorescentnim svetlima obasjana garaža. Bilo kako bilo, nije se naročito mnogo upotrebljavala, budući da većina zaposlenih u zgradi sebi nije mogla da priušti kupovinu automobila. Umesto toga su za dolazak i povratak s posla koristili usluge taksi službi.

Osim njegovog BMW-a, dva blistava mercedesa, tojote kvalis i honde siti, garaža je bila prazna. Arkadin ih je proverio; sva su bila prazna. Izbegavajući svoj automobil, provalio je u tojotu, i nakon nekoliko minuta petljanja sa elektronikom, uspeo da porazi prekidač za blokadu paljenja motora. Smestivši se na sedište iza volana, ubacio je menjač u brzinu, prešao preko golog betona rampe i izašao na ulicu.

Uz vatromet iskrica ispod šasije, izleteo je iz stražnjeg dela zgrade na grubo popločanu ulicu. Tačno preko puta nalazila se građevinska jama. Toliko mnogo vatri je bleštalo među kršem i džinovskim mašinama, da se činilo kao da je čitavo gradilište u opasnosti da za tren oka bukne u plamen.

S leve i desne strane čuo je grleno urlanje moćnih motora motocikala kada su dvojica Rusa usmerili mehaničke zveri ka njemu, u pokušaju da ga priklešte s dve strane. Bilo je jasno da su ga čekali na oba kraja ulice, tako da mogu da mu preseku put svejedno u kom pravcu da krene, levo ili desno. Nagazivši papučicu gasa do daske, jurnuo je pravo napred, prešao preko ulice i probio nejaku ogradu oko gradilišta.

Nos tojote se istog časa nagnuo nadole kad je automobil skoro uspravno sleteo u jamu. Amortizeri su primili najveći deo sile pri sletanju, ali je

Arkadin ipak poskoćio na sedištu kad se vozilo prizemljilo na dno jame, i praćeno škripanjem guma, izravnalo. Iza njega, dva motocikla su pole-tela kroz vazduh kad su krenula za njim u jamu – sletela, odskočila – a zatim pojurila ka njemu.

Zaputio se direktno ka jednoj vatri, usput raštrkavši beskućnike. Pro-šavši kroz plamenove, oštro je skrenuo ulevo, provukavši se kroz poslo-vične iglene uši između dve goleme mašine i – za dlaku izbegavši hrpu zamašćenog đubreta – oštro skrenuo desno, ka još jednoj vatri i još jednoj grupi izgubljenih duša.

Bacivši pogled u bočni retrovizor, video je da mu je jedan motocikl i dalje za petama. Da li je umakao drugom? Približavajući se vatrama, sa-čekao je do poslednje sekunde, kad je sjaj bio na vrhuncu, a zatim legao na kočnicu. Dok su ljudi bežali kao muve bez glave, motocikl s poluzaslepljenim vozačem zakuca se u zadnji deo tojote, a Rus izlete iz sedišta. Okrenuvši se naglavačke u letu, sleteo je na krov automobila, odbio se i skliznuo na zemlju.

Arkadin je do tada već izašao iz kola. Čuo je stenjanje motocikliste, koji je pokušavao da se osovi na noge, i iz sve snage ga šutnuo u glavu. Vraćao se u automobil kad su meci pogodili branik pored njega. Ma-hinalno se sagnuo; jurišna puška koju je oduzeo mrtvacu iz lifta ležala je na suvozačevom sedištu, van domašaja. Pokušao je da otpuzi do vrata s vozačeve strane, ali bi ga meci koji su se zarivali u bok tojote svaki put potisnuli nazad.

Legao je potrbuške na zemlju i zavukao se ispod šasije, a kužni vaz-duh ga je još jednom odalamio kao malj. Otkotrljavši se na drugu stranu, otvorio je zadnja vrata tojote, a hitac samo što mu nije prosuo mozak. Ponovo se bacio na tlo iza automobila, da se sabere, i u roku od nekoliko sekundi shvatio da nema drugog izbora nego da ostavi automobil. Znajući da njegov protivnik upravo to i želi, zaključio je kako da neutrališe, ili u najmanju ruku umanjí preimućstvo Rusa na motociklu.

Na trenutak je sklopio oči, zamišljajući gde se nalazi ruski motociklista na osnovu pravca iz kojeg su doleteli meci. Onda se, okrenuvši se za deve-deset stepeni, izvukao ispod tojote, zakačivši se prstima za prednji branik.

Meci su smrskali vetrobransko staklo, ali je ojačano staklo ipak ostalo na okupu u paukovoj mreži, toliko kompleksnoj da je vetrobran postao neproziran, blokirajući napadaču pogled na njegovo bekstvo. Dole se na-lazila gusta smrdljiva masa beskućnika, potlaćenih i otuđenih. Dok je

mahnito trčao cikcak kroz kaljugu skeletnog čovečanstva, video je njihova lica, bleđa kao kreč. Onda je kroz žamor hindija i urdua čuo grleni kašalj motocikla. Ti prokleti ljudi talasali su se kao more, razdvajajući se dok je grabio kroz njih, a Rus je pratio upravo to talasanje, kao zvučni signal na sonaru.

Dok je trčao ka njima, razaznao je potpornu strukturu metalnih greda prikačenih na duboko usadene betonske nosače. S grlenim urlikom, motocikl se probio kroz more ljudi, munjevito mu se približavajući, ali je Arkadin do tada već nestao među stubovima.

Rus je usporio kad se približio nosećim gredama. Levo se nalazila privremena ograda, već rđajući na lepljivom indijskom vazduhu, te se okrenuo desno i počeo da obilazi oko metalnih stubova. Čkiljio je u tamu ambisa u koji su masivni betonski nosači bili usadjeni poput kutnjaka. Nagotovs je držao AK-47.

Bio je na pola puta kada je Arkadin, ležeći na gornjoj gredi kao leopard, skočio na njega. Izvivši se unazad, Rus je rukom mahinalno stisnuo ručicu za gas, a motocikl je jurnuo napred, tako da je izgubio ravnotežu kad mu je inercija Arkadinovog skoka podigla prednji deo. Šasija je ubrzala i izletela ispod njih, a obojica su se svalila na metalne grede. Rus udari jako glavom, a AK-47 mu izlete iz ruku. Arkadin je pokušao da nasrne na njega, ali je otkrio da mu se krhotina metala zarila u butinu sve do koske. Bio je proboden, nataknut na kolac. S nasilnim trzajem, koji mu je momentalno oduzeo dah, izvukao je komad iz noge. Rus ga je napao dok su mu pred očima još uvek igrali svetlaci, a dah ga pekao kao para u plućima. Glavu, rebra i grudnu kost zasula mu je kiša udaraca, ali je uspeo da zamahne krhotinom metala i zabije je Rusu u srce.

Rus zapanjeno razjapi usta, a oči mu s nerazumevanjem pogledaše u Arkadina, tik pre nego što su zakolutale nagore, a telo se skljkalo na tlo natopljeno krvlju. Arkadin se okrenuo i pošao ka rampi koja je vodila na ulicu, ali se osećao kao da mu je neko u telo ubrizgao sredstvo za paralizu. Noge su mu bile ukočene i jedva su odgovarale na komande mozga – kao da je gacao kroz mulj. Osećao se hladno, neusredsređeno. Pokušao je da dođe do daha, ali nije mogao, a zatim se srušio.

Činilo mu se da svuda oko njega gore vatre, da je grad u plamenu; noćno nebo imalo je boju krvi, pulsirajući u ritmu njegovog razlupalog srca. Video je oči onih koje je pobio, crvene kao u pacova, kako se tiskaju oko njega. *Ne želim da delim tamu s vama*, pomislio je dok je osećao kako tone u mrak.

A možda ga je upravo ta pomisao podstakla da zastane, da nekoliko puta duboko udahne vazduh, a potom, u tom trenutku mirovanja ili slabosti, da prihvati vodu od okupljenih oko njega, koji nisu, sada je to uvideo, bili poznati mrtvaci, već nepoznati živi. Možda jesu bili štrokavi, u dronjcima i beznadežni, ali su prepoznavali gubitnika kada bi ga videli, a to je iznelo na videlo njihovu urođenu ljubav prema bližnjima. Umesto da ga očerupaju kao jato lešinara, prihvatili su ga kao jednog od njih. Nisu li baš potlačeni, oni koji sebi najmanje mogu da priušte da se odreknu nečega, više voljni da podele ono što imaju od milionera koji žive u zabarikadiranim tornjevima na drugom kraju grada? To je bila Arkadinova pomisao kad je primio od njih vodu, zauzvrat im dajući svežanj rupija iz džepa. Nedugo potom osetio se dovoljno snažno da pozove lokalnu bolnicu. Onda je pokidao rukav košulje i obmotao ga oko butine, da zaustavi krvarenje. Nedaleko od njega stajao je čopor klinaca, begunaca ili dece čiji su roditelji bili ubijeni u nekoj od mnogobrojnih sektaških čarki, koje su s vremena na vreme zahvatale susedstva kao kovitlaci mržnje i krvi. Posmatrali su ga kao da je heroj iz neke video-igre, kao da nije sasvim stvaran. Plašili su ga se, ali ih je takođe privlačio kao što plamen sveće privlači moljce. Mahnuo im je, a oni su pohitali napred kao da je svaki od njih noga nekog džinovskog insekta. Usred gomile je bio ruski motocikl, a on je video da su ga okružili, kao da ga čuvaju.

„Motor je vaš“, kazao je na hindiju. „Pomozite mi samo da izađem na ulicu.“

Do tada, udaljeni zvuk sirene postao je zavijanje, a on je uz pomoć izgubljenih dečaka odšepao iz jame pravo u naručje bolničarske ekipe, koji su ga uneli u zadnji deo kola hitne pomoći i položili na ležaj; jedan bolničar mu je opipao puls i proverio rad srca, a drugi je počeo da procenjuje ranu.

Deset minuta kasnije, uvezli su ga u ambulantu hitne pomoći, a zatim prebacili licem nadole na krevet u urgentnom centru. Ledeni vazduh ga je razbudio, prenuvši ga iz visoke groznice. Posmatrao je dolaske i odlaske u urgentnom centru dok su mu davali lokalnu anesteziju, a zatim je hirurg opraio ruke gelom za dezinfekciju iz zidnog držača prikačenog na stub, navukao par rukavica i počeo da čisti, dezinfikuje i ušiva ranu.

Procedura je pružila Arkadinu dovoljno vremena da razmisli o napadu. Znao je da ga je naredio Dmitrij Iljinovič Maslov. Maslov je bio šef moskovske Kazanske mafije, kolokvijalno poznate kao Gruperovka. Maslov je bio

njegov nekadašnji poslodavac, od koga je Arkadin preoteo protivzakoniti posao trgovine oružjem. Taj posao bio je od presudnog značaja za Maslova, jer se Kremlj žestoko obrušio na Gruperovku, polako ali neumoljivo lišavajući mafijaške familije podrške koju su izgradili u godinama nakon glasnosti.* Međutim, Dmitrij Maslov se tokom godina pokazao drugačijim od starešina ostalih gruperovki, koji su svi do poslednjeg ili gubili moć ili su već bili iza rešetaka. Maslov je prosperirao, čak i u tim teškim vremenima, zato što je još uvek posedovao političku snagu da prkosi vlastima ili da ih makar drži podalje. On je bio opasan čovek, i još opasniji neprijatelj.

Da, pomisli sada Arkadin, dok je hirurg sekao šavove, Maslov je svakako naredio napad, ali ga nije isplanirao. Imao je pune ruke posla sa političkim neprijateljima koji su mu se približavali sa svih strana; osim toga, prošlo je veoma dugo otkako je bio na ulicama i izgubio je onu oštrinu koju samo ulice mogu da pruže. *Kome je, zapitao se sada Arkadin, poverio ovaj poslić?*

U tom trenutku, kao božjom intervencijom, dobio je odgovor zato što je tamo, u senkama urgentnog centra, neviđen ili ignorisan od užurbanog osoblja i pacijenata koji su ječali, stajao Vjačeslav Germanovič Oserov, Maslovljeva nova desna ruka. Arkadin i Oserov su delili dugu i osvetoljubivu istoriju, koja je sezala unazad sve do Arkadinovog rodnog grada Nižnjeg Tagila; između njih dvojice nije postojalo ništa sem mržnje i otrova. U Arkadinovim mislima je i dalje bilo živo sećanje na njihov poslednji susret – opasan incident u brdima severnog Azerbejdžana, gde je trenirao jurišni odred za Maslova i istovremeno spletkario da ga prevari. Izazvao je Oserova i zamalo mu promenio lični opis – najnovija u dugom nizu nasilnih reakcija na grozote koje je Oserov počinio pre mnogo godina u Arkadinovom rodnom gradu. Dabome da je Oserov bio savršen čovek da planira napad, koji je, bio je siguran u to, uključivao i njegovu smrt, svejedno da li je Maslov to naredio ili nije.

Činilo se kao da Oserov, koji je stajao u senkama, ruku prekrštenih na grudima, ne gleda ni u šta određeno, ali je zapravo osmatrao Arkadina sa postojanom koncentracijom sokola koji prati svoj plen. Lice mu je bilo izrovašeno i prepuno ožiljaka, kvrgasti dokaz ubistava, uličnih tuča i susreta bliske smrti, a uglovi njegovih širokih usta sa tankim usnama izvili

* Naziv za politiku društvenih i političkih reformi u Sovjetskom Savezu, koje je tokom osamdesetih godina XX veka pokrenuo Mihail Gorbačov. (Prim. prev.)

su se nagore u poznatom zlobnom osmehu, koji je u isto vreme izgledao snishodljivo i opsceno.

Arkadina su sputavale pantalone. Bile su mu spuštene oko članaka, zato što ih je bilo toliko teško u potpunosti skinuti. Nije osećao bol u butini, razume se, ali nije znao kako će rana od metka uticati na njegovu sposobnost da trči.

„To je to“, reče mu hirurg. „Neka rana bude potpuno suva najmanje nedelju dana. Prepisaću vam antibiotik i pilule protiv bolova. Možete ih uzeti iz apoteke kad budete izlazili. Imali ste sreće, rana je prostrelna, a stigli ste ovamo pre razvoja infekcije.“ Onda se nasmejao. „Doduše, za vas neko vreme nema maratona.“

Medicinska sestra mu je stavila gazu, a zatim previla ranu.

„Sledeći sat, ili tu negde, ne bi trebalo ništa da osećate“, kazala mu je. „Do tada obavezno uzmite oba prepisana leka.“

Oserov je razdvojio ruke i otisnuo se od zida. I dalje nije gledao direktno u Arkadina, ali je držao desnu šaku u džepu pantalona. Arkadin nije imao pojma kakvu vrstu oružja Oserov nosi sa sobom, ali nije imao nameru da čeka i sazna.

Zamolio je sestru da mu pomogne da navuče pantalone. Kada je započeo kaiš i uspravio se u sedeći položaj, sestra se okrenula da ode. Određena napetost zavladała je Oserovljevim telom. Kad je Arkadin skliznuo s ležaja i stopalima dotakao pod, prošaputao je sestri na uvo: „Ja sam policajac na tajnom zadatku. Onog čoveka tamo poslali su kriminalci da me ubije.“ Kada su se ženine oči razrogačile, dodao je: „Samo uradi ono što ti kažem i sve će biti u redu.“

Držeći ženu između sebe i Oserova, Arkadin je krenuo udesno. Oserov ga je pratio u stopu.

„Udaljavate se od izlaza“, prošaputala mu je medicinska sestra.

Arkadin je nastavio da hoda, približavajući se stubu gde je hirurg dezinfikovao ruke sredstvom iz zidnog držača. Uvideo je da sestra postaje sve uzrujanija i uzrujanija.

„Molim vas“, prošaputala je, „pustite me da pozovem obezbeđenje.“

Stali su pored stuba. „U redu“, kazao je i gurnuo je toliko jako da je naletela na kolica sa instrumentima, pritom s nogu oborivši još jednu medicinsku sestru i doktora. U metežu je video kako se pripadnik obezbeđenja pojavljuje iz hodnika i kako Oserov kreće ka njemu, sa skakavcem zlokobnog izgleda u ruci.

Arkadin zgrabi držač za dezinfekciono sredstvo i iščupa ga iz zida. Silovito zamahnu i mlatnu po glavi čuvara, koji prokliza po linoleumu kad se srušio na pod. Tutnuvši zidni držač ispod pazuha, Arkadin preskoči čuvarovo opruženo telo i potrča ka hodniku.

Oserov mu je bio za petama, smanjujući razdaljinu sa svakim pređenim korakom. Arkadin je shvatio da je nesvesno usporio korak, zabrinut da će pokidati šavove. Zgađen samim sobom, ramenima je prokrcio put između dvoje zgranutih stažista i pojurio kao munja. Hodnik ispred njega bio je prazan; izvadio je upaljač iz džepa i kresnuo ga. Onda je štrcnuo dezinfekciono sredstvo kroz mlaznicu zidnog držača. Čuo je bat Oserovljevih cipela i skoro da je mogao da zamisli kako mu se dah ubrzava.

Odjednom se okrenuo i zapalio izuzetno zapaljivi antiseptik, zamahnuo rasprskivačem i bacio ga na sve bližeg progonitelja. Okrenuo se i potrčao, ali ga je eksplozija svejedno sustigla, odbacivši ga niz hodnik.

Protivpožarni alarm se oglasio, trešteći kroz kakofoniju povika, krika, trupkanja, tela koja mlataraju rukama i treperavih plamenova. Arkadin je odjurio dalje niz hodnik, ali je usporio korak kada je zamakao za ugao. Dva čuvara i čopor starijih doktora progurali su se pored njega, za dlaku ga oborivši sa nogu. Krv je počela da mu se sliva niz nogu, vrela i životodavna. Sve što je video beše kristalno jasno, oštrih ivica, blistavo poput duginih boja, pulsirajući od života. Otvorio je vrata i pridržao ih ženi u invalidskim kolicima s bebom u naručju. Zahvalila mu se, a on se nasmejao s takvom silinom da se i ona osmehnula. Utom, odred policajaca smrknutih lica prošao je s ulice kroz vrata koja je držao otvorena, proju-rivši pored njega.